

ADRIAN TCHAIKOVSKY

KADİM IRK

Çeviren: Berna Kabacaoğlu





Eksik Parça Yayınları

Kadim Irk

Adrian Tchaikovsky

İlk kez 2021'de Pan Macmillan alt markası Tor Books tarafından *Elder Race* adıyla yayımlandı

© Adrian Czajkowski 2021

Yayın Yönetmeni: **Asiye Ademir**

Dizi editörü: **Kürşad Kızıltuğ**

Çevirmen: **Berna Kabacaoğlu**

Son Okuma: **İsmail Yamanol**

Sayfa Tasarımı: **Esranur Gelbal**

Kapak Tasarımı: **Artemis İren**

Baskı ve Cilt: **My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.**

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F Zeytinburnu/İstanbul

Tel: 0212 674 85 28 | mymatbaa34@gmail.com

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 40882

MATBAA SERTİFİKA NO: 47939

Baskı: Ocak 2026

ISBN: 978-625-5874-98-6

Türkçe yayın hakları, The Marsh Agency aracılığıyla alınmış olup Eksik Parça Yayınları'na aittir. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

 [instagram.com/eksikparcayayinlari](https://www.instagram.com/eksikparcayayinlari)

 [facebook.com/eksikparcayayinlari](https://www.facebook.com/eksikparcayayinlari)

 [youtube.com/user/eksikparca1](https://www.youtube.com/user/eksikparca1)

 [tiktok.com/eksikparcayayinlari](https://www.tiktok.com/eksikparcayayinlari)

 [x.com/eksikparcayayin](https://www.x.com/eksikparcayayin)

www.eksikparca.com

Genel Dağıtım: **İKİ A YAYINCILIK VE DAĞITIM HİZMETLERİ A.Ş.**

Gülbahar Mah. Elif Sok. No: 4/A Mecidiyeköy/İstanbul

Tel: 0(212) 272 45 46 | Fax: 0(212) 272 45 55

www.ikiyayincilik.com.tr

Adrian Tchaikovsky, beğenilen *Shadows of the Apt* fantastik serisinin ve epik bilim kurgu romanı *Zamanın Çocukları*'nın yazarıdır. Arthur C. Clarke Ödülü, Britanya Fantastik Edebiyat Ödülü ve Britanya Bilim Kurgu Derneği Ödülü'nü kazanmış, David Gemmell Efsane Ödülü ve Brave New Words Ödülü'ne aday gösterilmiştir. Özel hayatında oyun meraklısı ve amatör bir böcek bilimcidir. Yakın zamana kadar tam zamanlı avukatlık yaparken, daha sonra tam zamanlı yazarlık yapmaya karar vermiştir.

Cage of Souls isimli romanıyla 2020 Arthur C. Clarke Ödülü En İyi Roman kısa listesine kaldı. *Zamanın Çocukları* serisi 2023 yılında Hugo En İyi Seri ödülünü kazandı.

*“Trip, Trap” adlı öyküsü bu kitap için başlıca ilham
kaynağı olan büyük ustalardan Gene Wolfe’un anısına
ithaf edilmiştir.*

Lynesse

SAVAŞ TAPINAĞININ ÖTESİNDEKİ O dağa kimse tırmanmazdı. Yüksek geçitler hiçbir yere çıkmaz, ayak basacak yerler ise tehlikelidir. Bir devir önce, dağın bu tarafı büyük kaya tabakaları halinde dökülmüştü ve efsaneye göre, fazlasıyla kibirli bir şehir, unutulmuş suçlar için unutulmuş güçler tarafından cezalandırılarak bin yıllık enkazın altına gömülmüştü. Geriye kalan tek şey, en acımasız otlak hayvanları için bile elverişsiz topraklar ve soğuk mevsimlerde öldürücü karlar boyunca zikzaklar çizerek yükseklerle çıkan tek bir patikaydı. Ancak, hiç kimsenin oraya tırmanmamasının tek nedeni bunlar değildi.

Dördüncü Kız Lynesse, bu “hiç kimse”nin dışında bırakılmıştı. Çocukken, annesinin sarayının görkemli alayı, atalarının zaferlerini anmak için on yılda bir savaş tapınağına hac ziyaretinde bulunurdu. Savaşlar çok uzaklarda yapılmıştı ama tapınağın o dağın eteklerinde olmasının bir nedeni vardı. Burası, kraliyet soyunun zor zamanlarda çaresizce yardım bulmak için gittiği yerd. Genç Lyn *bu* hikâyeleri herkesten daha iyi biliyordu ve hem efsanelerin hem de aile geçmişinin çokça bahsettiği dağa tırmanma girişiminde bulunmuştu. İnsanlar onun gittiğini fark eder etmez hizmetkârlar peşine düşmüş ve onu yakalamadan önce çok eski toprak kaymasının yarısına kadar izini sürmüşlerdi. Bu, diğer beş yılın toplamında başına gelen beladan daha fazlaydı. Annesinin veziri öfkelenip onu azarlamış, tüm sarayın, elçilerin, hizmetkârların ve diğerlerinin önünde teşhir edilmiş, tövbe elbisesi içinde taş gibi hareketsiz durmaya zorlanmış ve boynuna, yaptıklarını gösteren

bir çizim asılmıştı. Annesinin peruğunu çaldığı zamanın acısını hâlâ üzerinden atamamış olan vekili onun aşağılanmasına eşlik etmişti. Kız kardeşleri de onunla alay etmiş, gözlerini devirmiş ve birbirlerine onun asil soyları için bir utanç kaynağı olduğunu, böyle bir arsız veletle ne yapılabileceğini sormuşlardı.

Tüm bu görevlilerin, adına kamusal ceza vermek için onu geri götürdükleri annesi ise sadece izlemişti. Dördüncü Kız Lynesse ise onun gözlerinin içine bakmış ve... öfke bile değil, tam bir bıkkınlık görmüştü. Lynesse; üç Fırtına Mevsimini geride bırakan ve birilerinin onun büyüdüğünü düşünmesi için en az bir Fırtına Mevsimi daha geçmesi gereken bir çocuk, kimsenin umursamadığı ya da yapmaya cesaret edemediği bir şey yapmıştı. İtaatsizlik, evet; solumsuzluk, evet; daha da ötesi, annesinin bakışı, *aklına böyle bir düşünceyi neyin getirdiğini bile anlayamıyorum*, diyordu. Lynesse yaramazlık yapmıyordu ama aslında bir şeyden dolayı hastaydı.

Bu, iki Fırtına Mevsimi önceydi. Lynesse'in acısı hafıflemişti ama o tırmanışın anısı henüz geçmemişti. Artık büyümüş olan Dördüncü Kız Lynesse *buna değdiği*ne karar verdi.

O zaman onu sadece tırmanmayı bıraktığı için yakalamışlardı. Tırmanmayı bırakmıştı, çünkü sonunda orada ne olduğunu görmüştü: Kadim Kule. Çok uzun zamandır onu gören ilk insan o olmuştu.

Kule resimlerdeki gibi görünmüyordu. Duvar halılarında ve kitaplarda, onu dağların arasında pencereleri, kapısı ve sivri çatısı olan, tuğladan yapılmış, sıradan bir kule gibi çizmişlerdi. Hatta bazı ressamıar onu tepenin üzerine yerleştirmiş, bazen de gerçek dağdan daha büyük resmetmişlerdi. Kraliçeleri de aynı şekilde çizerlerdi, daha aşağı tabakadan olanlar ise onun sadece dizlerine kadar gelirdi. Lyn bu uygulamayı sorgulamadan önce epeyce yaş almıştı, bu o kadar yaygındı ki. Bu, maddi destek arayan bir ressamın, sözde Lyn'in annesi ve çocuğunun resmiyle biten bir aile tarihi çizdiği zamandı: küçülen, yüzleri birbirine benzeyen figürlerden oluşan küçük bir dizi. Lyn, Üçüncü Kız Issilesse'den daha uzun olduğu için acı bir şekilde şikâyet edince kendisine, *"Resimler böyle yapılmaz,"* denilmişti. Sanatçının elinde daha

küçüktü, çünkü daha az önemliydi. Dördüncü, Üçüncü'den daha önemsizdir.

Bu olaydan sonra, Lyn yarım sezon boyunca öğretmenlerine ülser ağrısı çektirmiş, kendisine hesap yaptırıldığında dördün üçten küçük olduğu konusunda ısrar etmişti.

Kadimlerin sonuncusu olan İhtiyar Nyrgoth'un Kulesi dağın yamacına inşa edilmişti. Üzerinde hiçbir birleşim yeri ya da işçilik izi yoktu. Taşın büyük bir bölümü güçlü bir büyüyle kesip alınmış, geriye sadece dağın yamacındaki yeni çizgiden çıkıntı yapan, bir uçurumdan sarkan ve gökyüzüne uzanan bir kule kalmıştı. Tüm o mevsimlerden önce, Lyn izinsiz gezintiye çıktığında, gün kristal berraklığındaydı ve Lyn'in gözleri keskindi. Bu görüntü o zamandan beri aklından çıkmamıştı.

Şimdi yine ona bakıyordu. Büyük olasılıkla tam da genç hâlinin durduğu yerde duruyordu, ama hafızası bunu pek hatırlamıyordu. Geçen yılın parlak öğle vaktinden ziyade akşamdı, ama gökyüzü açıktı. Dağ eteklerinde yaşayan az sayıdaki topluluğun anlattığına göre, denizden gelen yağmurlar başka yerlerde sorun yarattığında bile dağın üzerindeki gökyüzü genellikle açık olurdu. *Eğer dünyanın en büyük büyücüsüyseniz, yağmur yağdırıp yağdırmama konusunda söz sahibi olmanız gerekir*, diye karar verdi. *Efsanelerin söylediği gibi, Nyrgoth'un hâlâ kulesinde yaşadığını varsayarsak*. Ne de olsa çok yaşlıydı; uzun zaman önce çok yaşlanmıştı. Ölmemiş olsa bile, neden başka bir diyara, sadece büyücülerin erişebildiği bir cehenneme ya da Dördüncü Kız Lynesse'in hayal bile edemeyeceği, büyüye özgü başka bir kadere yolculuk etmesindi ki?

"Orada öylece duracak mısın?" diye sordu arkadaşı. "Kampı yine ben yapıyorum, değil mi?"

Lyn, evet, kamp kurma, yemek pişirme ve diğer işleri Esha'nın yapmasını istemenin tamamen kendi hakkı olduğunun farkındaydı, çünkü o kraliyet ailesindendi oysa Esha değildi. Aynı zamanda bu yolculukta, Özgür Ruh Esha'nın yardımını, şımarık bir eşek gibi davranmayacağına dair açıkça söz vererek sağlamıştı.

"Sıranın bende olduğuna eminim," dedi belli belirsiz, gözleri hâlâ yukarıdaydı. "Sence bizi izliyor mudur?"

Esha gözlerini kısarak kuleye doğru baktı ama gözleri o kadar uzak bir mesafeyi göremeyecek kadar bozuktu. Kule, Lyn için küçük bir oyuncak gibiydi; muhtemelen Esha onu hiç seçemiyordu.

“Bizi henüz ön kapısına kadar büyülemedi,” diye işaret etti. “Bana sorarsanız, bu hem soylu prensese hem de ağrıyan ayaklarıma saygısızlık olurdu.”

“İhtiyar Nyrgoth’un Kulesi’ne giden yol uzun ve zordur, çünkü o öyle buyurmuştur,” diye devam etti Lyn. “Aptallar tarafından hafife alınmamasını, ancak krallık korkunç bir büyüünün tehdidi altında olduğunda ciddi kahramanlar tarafından yürünmesini emretti.”

Esha, “Bir çan ya da onun gibi bir şey büyüledim ve çalındığında birden ortaya çıkıverirdim,” diye belirtti. “Böylece kimse tüm bu yokuş yukarı saçmalıkları yaşamak zorunda kalmazdı.”

Esha, Lannesite’in katı erişim alanının dışında kalan, deniz kenarı ile nehir ve göl kıyılarında zayıf bir bağımsızlık sürdüren Kıyı halkındandı. Bir kağıdı dolusu balıkla satın alınan ve arazinin genel zorluğuyla savunulan bir bağımsızlıktı bu; bir anda suya girebilen, sonra hiç istemediğiniz anda mızraklar ve zehirli oklarla sudan çıkabilen bir halka boyun eğdirmek zordu. Esha’nın teni, halkının çoğu gibi solgundu; yeşilimsi beyazdı ve burnunun köprüsü ile elmacık kemiklerinin etrafı yoğun bir şekilde mavi çillerle kaplıydı. Sert, köşeli bir çenesi vardı ve saman rengi saçlarının bir çanak yardımıyla kesildiği belliydi. Lyn’den daha kısa boyluydu, ufak tefekti, balmumu kumaştan ve atkıdan yapılmış bir tayyör giymişti, başına bir şey gelirse diye üzerinde sert pullardan bir zırh vardı.

“Yokuş yukarı saçmalığı” hakkındaki tüm şikâyetlerine rağmen, Esha bir gezgindi. Lyn’den tam iki Fırtına Mevsimi daha büyüktü ama aslında pek de yaşlı görünmüyordu. Lyn onun seyahat hikâyeleri ve tuhaf hediyelik eşyalarıyla rastgele aralıklarla saraya geldiğini hatırlıyordu ve Özgür Ruh Esha’nın seyahatlerinin çoğunun taht için yapılan gizli işler olduğunu ancak daha sonra öğrenmişti. Zorlukla kazanılmış bu unvan, kraliyetin istisnasız olarak istediği yere gitme hakkının garantisiydi ve bunu hak eden çok az yabancı vardı.

Ancak Lyn büyüdükçe Lannesite'in siyasi yapısı daha karmaşıklaşmış, komşu devletlerle ve devlet olmayanlarla bir dizi anlaşmaya kilitlenmiş, böylece Özgür Ruh Esha'nın anarşizan doğaçlama diplomasi tarzı taht için biraz utanç verici hale gelmiş ve ona giderek daha az başvurulur olmuştu. Lyn'in kız kardeşleri bir gün Esha'nın birileriyle kavga edeceğini, sınırları aşacağını ve Lannesite'in buyruğunun onu kurtarmayacağını söylüyordu.

Dördüncü Kız Lynesse, kimsenin gitmediği ve sonrasında da kimsenin dönmediği bir yolculuğa çıkmak için kendisinden yardım istediğinde, Esha bu fırsatı kaçırmamıştı.

"Bence," dedi Lyn, Esha'ya, "İhtiyar Nyrgoth'un aileme onu çağdırmaları için çalacakları bir çan vermemiş olması iyi bir şey."

"Öyle mi?"

"Bence," diye devam etti Lyn, "böyle bir çan olsaydı, üçüncü mevsimimden önce ne olacağını görmek için onu tüm gücümle çalardım."

Ertesi sabah şafakla birlikte yola koyuldular, hayattan yoksun görünen bir dağ geçidinden geçerken ne bir hayvanın şarkısı ne de sürünen bir şeyin cıvıltısı vardı. Yukarıdaki berrak gökyüzü belli belirsiz şekilde güzelden uğursuza dönüştü ve Lynesse duyamayacağı kadar alçak ya da yüksek bir sesin yine de iç organlarını kemirdiğini, kısa süreli endişe ve kaygı çiçekleri açtığını hissetti. Esha'ya baktığında aynı endişeyi yol arkadaşının yüzünde de gördü.

"İhtiyar, pek ziyaretçi istemiyor, değil mi?" dedi Özgür Ruh. "Şüphesiz, bazı felsefi meseleleri düşünüyor ve ne bir insan ne de hayvan tarafından rahatsız edilmek istiyor. Bırakın yardım etmeyi, kapısını bile açacağını nereden biliyorsunuz?"

Lyn'in buna tek yanıtı, "Kadim anlaşma hâlâ geçerli," oldu. Esha'nın muhtemelen bunun önemsiz bir şey olduğunu düşündüğünün farkındaydı ama Lyn hikâyelerle büyümüşü; kemikleri ve sinirleri kadar onun bir parçasıydılar. Peki, onlar şimdi değilse ne zaman işe yarayacaktı?

Çok geçmeden, sessiz, boş arazinin içinden geçerek kulenin kapısına gelmişlerdi; kapı yuvarlak ve üzerinde ne donatı vardı ne kapı kolu ne de zil. Orada, kulenin gölgesinde mutlak sessizlik daha baskındı; sanki binanın kendisinin çıkardığı, kulağın duymayacağı ama yine de her kayadan hissedilmeden yankılanacak kadar yüksek bir ses vardı. Lyn kulenin yüksekliğine bakarak, o eski sanatçıların her şeye rağmen haklı olduklarına karar verdi. Kule sırf fiziksel boyutlarından çok daha büyüktü. Gökyüzünü aşır yıldızlara kadar uzanıyordu.

Lyn, yıllar ve Fırtına Mevsimleri evvel, kuleyi gördüğünde heyecandan başka bir şey hissetmemişti. Yasak olanın heyecanı, daha önce sadece hikâyelerde ve orantısız resimlerde var olan bir şeyin fiziksel olarak takdir edilebilir hale gelmesi. Çocuk Lynesse sadece bu kadar yükseğe çıkabildiği ve bu kadar uzağı görebildiği için heyecanlanmıştı. *İhtiyar Büyücünün Kulesi!*

Çocuk Lynesse, annesinin hizmetkârlarının o esnada onun peşinde olduğunu da biliyordu. *Açıkkçası*, büyücünün kapısına kadar ilerlemeye hazır. *Elbette*. Telaşlı bir görevlinin elinin sizi geri çekmek için omzunuza inmesinden on üç kalp atışı uzaktayken buna ant içmek kolay bir şeydi.

İşte buradaydı ve onu dizginlemek için peşinde saray görevlileri yoktu. Sihirle savaşmak için sihrin yardımını dilemek üzere atası geldiğinden beri hiç kimsenin önünde dikilmediği, büyücünün mülküne açılan kapının eşliğindeydi. Tıpkı şimdi büyüyle savaşması gerektiği gibi. O, soylu bir prensesti. *Görevi* böyle olanaksız şeyler yapmak olan kişi. Yasak yerlere gitmek. Bilinmeyenle pazarlık yapmak.

Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Oysaki böyle düşünmek için kötü bir zamandı. Lyn'in deneyimlerine göre, bu tür bir pişmanlık ancak annesinin onaylamayacağı bir şey yaptıktan sonra ortaya çıkıyordu. Bunun planlanandan önce ortaya çıktığını görmek son derece rahatsız ediciydi, çünkü Lyn'in bunu yapamayacağı ve sonra geriye dönüp bakınca hayıflanamayacağı anlamına geliyordu.

"Esh'," diye fısıldadı, sağduyulu bir kararın eşliğinde tehlikeli bir şekilde bocalıyordu. *Haydi, geri dönelim.* Ancak arkadaşı ona

baktı ve Esha'nın yüz ifadesinde öylesine bariz bir *Buraya kadar geldik* ifadesi vardı ki Lyn uzanıp bıçağının demir topuzuyla yuvarlak kapının metaline sertçe vurdu.

Büyücünün hizmetkârları olup olmadığını ve varlarsa neye benzediklerini merak etmişti. Görünüşe göre hiçbir şekilleri yoktu, çünkü havadan bir ses ya da belki de kapının kendisi konuşuyordu. Lyn'in bilmediği sesler çıkarıyordu ama seslerin ritmi ve sonundaki sorgulayıcı tını, bunların sözcükler olduğunu gösteriyordu.

"Bir ruh," dedi Esha, gözlerini kocaman açarak. "Kapıdaki adam gibi bir ruh."

"Kimm bı ızzak yerleşkiyi zirriyet itmiyi gilldi?" diye sordu kapı, tonu aynıydı ama kelimeleri artık yarı yarıya tanıdıktı, Kulağa Lyn'in eski kitapları okuduğu zamanki öğretmeni gibi geliyordu.

"Kim olduğumuzu mu sordu?" Lyn sinirlerine hâkim olamıyordu.

Esha omuz silkti, eli kılıcının kabzasındaydı. "Benim için gevezelikten başka bir şey değil."

"Kim bu uzak yerleşkeyi ziyarete geldi?" Şimdi kelimeler garip bir şekilde aksanıydı ama tamamen anlaşılabilirdi, sanki ses onların konuşmalarını dinliyor ve insanların nasıl konuştuğunu kendine hatırlatıyordu.

Bir an Esha'nın bakışı, ikisi arasında buna yanıt vermenin *ona* düşmeyeceğini açıkça ortaya koydu. Lyn, "Ben, Lannesite Kraliyet Soyunun Dördüncü Kızı Lynesse," diye duyurdu. "Soyumla İhtiyar arasında yapılmış olan kadim anlaşmaya başvuruyorum." Çünkü bu işi böyle hallederdiniz. Bu sözlerle giden yol kendisinden önce inşa edilmişti, dolayısıyla kendini onu takip etmeye zorlayabilirdi.

Kapının yanındaki taşta, bir bufa balığının gibi yuvarlak ve küçük bir ağız açıldı. "Kökeninizi kanıtlamanız gerekiyor," dedi kapı sesi onlara, kibarca.

"Kandan bahsetmemeliydin," diye uyardı Esha. Lyn, ileriye yönelik başka bir iyi yol olmadığını bilerek ağza baktı.

Neden buraya geldim ki? Onu en başta kapıya getiren –kendini çocuk haline zili çaldıracak olan– o pervasızlık, eğer bir zil

varsa, parmağını ağza sokmuştu. Tam da beklendiği gibi, ağız onu tek dişle, iğne ucu kadar bir darbeye ısırdı. Lyn tısladı ve parmağını çekip çıkardı, ucunda övünülen kraliyet kanından bir boncuk gördü.

“Kökeniniz kabul edildi,” diye seslenen kapı açıldı ve taş çerçevesinin içine kayan üçgen dişler gibi altı parçaya ayrıldı. Ötesindeki salon Lyn’in beklediğinden daha küçüktü çünkü bir büyücü, bir kulenin sınırları içinde büyük odalar yapabiliirdi. Görünüşe göre, böyle büyük odalar sıradan ziyaretçiler için değildi.

İçeri adımını attı, Esha isteksizce peşinden geliyordu.

“Yerleşke, Lyn,” diye belirtti. “Neyin yerleşkesi? Büyücü nerede?”

Lyn, “Ziyaretçiler gelebilir diye kendi giriş koridorunda öylece dikiliyor olamaz,” dedi ama görünmez ses Esha’nın sorusunu duymuştu.

“Burada kal. Efendim uyanıyor.”

“Demek ki öğlene kadar uyuyor,” diye gözlemledi Esha, “Burada tam sana göre bir konfor var.” Ancak, herkes büyücülerin yıllarca uyuyabildiklerini, güçlerini yenilediklerini, zihinlerini ölümlülerin kavrayışının ötesindeki büyümlü âlemleri keşfetmeye gönderdiklerini biliyordu ve İhtiyar Nyrgoth, bu topraklara gökyüzünden yaşamı ve insanları getiren kadim ırkın sonuncusuydu. Eğer dünyada kendilerine yardım edebilecek herhangi bir canlı varsa, o da oydu.

Kulenin temelindeki bir şey derin ve acılı bir şekilde homurdandı. Lyn bir an sonra fikrini değiştirdi: O hiç de canlı bir şey değildi, ama sanki kule daha yeni harekete geçen, kocaman, hareketli parçalar içeriyordu.

Nyr

BENİM ADIM NYR ILLIM TEVITCH, Dünya Keşif Birliği'nin ikinci sınıf antropoloğuyum. Yüzyıllar yaşındayım ve evimden ışıık yıllarınca uzaktayım.

Askıda kalma ile gerçek uyanıklık arasındaki yarı durumda kendimin farkına varıyorum. Bilgiler bana tam olarak ayarlanmış bir hızda, bunaltıcı olmadan, anlaşılması garanti edilmiş şekilde azar azar aktarılıyor. Beynimin ve sistemlerimin işlevselliğini kendi kendine kazandığını hissediyorum.

“Hangi mesajlar?” Bilişsel yetilerim bu sorguyu yapabilecek kadar karmaşık hale gelir gelmez yukarıdaki uyduları sorguluyorum. Şu anda bakıcı rutinlerinin beni uyandıracağı çok az durum var ama en çok aranan, Keşif Birliği'nden gelen bağlantı.

Bağlantı kayıtlarının hızlı bir taramasında böyle bir bilgiye rastlanmıyor. Bu saçma bir şekilde hızlı gerçekleşiyor, çünkü günlük hâlâ boş. Evden hiç haber yok, tıpkı geçen seferki gibi. Şeyden de haber alınamadı...

Zihnim ve bedenim, bu düşünceyi sıkıca kavrayacak kadar uyanık. İki yüz doksan bir yıl boyunca tek kelime etmedim, bunun büyük bir kısmını yerleşkenin askıya alma tesislerinde uyuyarak geçirdim.

Başlangıçta işimi yapmam için düzenli aralıklarla uyandırılıyordum. Buraya eski sömürgeleri yeniden keşfetme hevesiyle geldim. İnsanlık bin yıldan uzun bir süre boyunca nesil gemileriyle yıldızları tohumlamıştı ve bu sömürgeler ekolojik olarak iflas et-